No. 1007 Zaterdag 11 April 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 10 April.

PASCHEN.

Het ideaal is werkelijkheid geworden! Rijkdom, genot, geluk zijn ons beloofd, een onuitputtelijke bron van weelde en genietingen werd ons ontsloten.

Niet in een droombeeld, niet als hersenschim, in een tooverachtig feeënrijk, maar in volle tastbare realiteit is den mensch een onderpand van volmaakt geluk gegeven.

Die vreugde, nu werkelijk voor altijd gelukkig te kunnen zijn, was te groot, de mensch wilde het niet gelooven, hij kon zulk een oneindigheid van genot niet begrijpen, niet tegenstaande de natuur zelve in zijn hart een smachtend verlangen had gelegd naar het bezit van die onuitputtelijke weelde. Nimmer vermocht een vergankelijk geluk hem bevredigen, altijd zuchtte hij naar meer en trachtte zich te werpen in een eeuwig genieten en zalig zijn.

Wat slechts een begoocheling, een betooverend, doch onbereikbaar ideaal scheen, is klare werkelijkheid bewezen door de verrijzenis van Jezus Christus, onzen Heer. De dood ligt verwonnen, het sterven is een opgaan tot hooger, reiner leven; het lijden, zelfs het meest gruwzame, werd gewijd tot een heldhaftig verduren uit liefde tot God, de breede wonden, teekenen van de smartelijkste folteringen, verkeeren in schitterende zonnen van zegepralende heerlijkheid.

Gelijk Christus verrezen is, zoo zullen ook wij eenmaal glorierijk verrijzen, indien wij met Christus hebben medegeleefd en geleden.

Paschen, heerlijk feest, dag van hope en blijde verwachting!

Paschen, dag van nieuw leven, van nieuwe kracht en lijdensmoed, omdat wij bezield worden door het verhevenste en toch bereikbare ideaal: de eeuwige gelukzaligheid.

Vreemd, dat er nog menschen zijn, die snakken naar geluk, en toch dit bereikbaar ideaal niet beschouwen willen, maar zich liever betooveren laten door denkbeeldig schijnschoon.

Dwaas, dat zij zich nog moeite geven om ons het onderpand van ons eeuwig geluk uit de hand te rukken en de verrijzens van Christus loochenen.

De Heer is waarlijk verrezen, gelijk Hij gezegd heeft.

De bevreesde leerlingen, beangst, dat hun een dergelijk lot als hun Meester zoude overkomen, hadden zich verscholen. Helaas, zij hadden gehoopt, dat de Messias Israël zou herstellen, en nu was Hij ter dood gebracht en begraven. Een zware steen sloot den ingang van het graf, en de vijanden van Christus hadden het graf verzegeld en er een wacht om gesteld.

De geschiedenis van den mensch, ook van den beroemdsten eindigt bij het graf; het scheen, dat de geschiedenis van Christus ook daar eindigen zou. Diepe teleurstelling kwam er in het hart der apostelen, hun hoop op een buitengewone tusschenkomst van God was ijdel gebleken. Jezus was ter dood veroordeeld, gegeeseld, gekruisigd, met een lans doorstoken; en na dit alles was het reeds de derde dag, sedert deze dingen geschied waren.

Treurend togen de vrome vrouwen naar het graf met kostbare specerijen om het lijk te balsemen. De vrienden van Jezus wisten blijkbaar niet, dat het graf verzegeld was en bewaakt werd, zij zouden ook niet begrepen hebben, waarom dit geschieden moest. Pilatus zelf had soldaten uitgezonden om de gekruisten af te maken. Toen de soldaten bij Jezus kwamen, zagen zij dat deze reeds gestorven was, maar toch staken zij een lans in zijn zijde en doorboorden het hart, waaruit water en bloed vloeide.

Alvorens het lijk aan Jozef van Arimathëa werd afgestaan, liet Pilatus onderzoeken, of Jezus reeds gestorven was, en eerst na herhaalde bevestiging van diens dood werd zijn lijk begraven.

De vijanden van den Messias herinnerden zich beter dan de leerlingen van Jezus, hoe Deze voorzegd had, dat Hij ten derden dage verrijzen zou. Zij waren getuige geweest van Christus' plechtige verklaring voor den Hoogen Raad, dat Hij de Zoon Gods was, en hadden gevoeld, dat Hij niet terugschrikte voor de gruwzaamste folteringen en den smartelijksten dood om openlijk deze waarheid te belijden. Maar de leerlingen konden zich niet losmaken van hun begrippen over den Messias en zijn aardsch koninkrijk en daarom schenen zij bij den dood van hun Meester alle hoop te hebben verloren.

De vijanden van Christus meenden, dat de leerlingen het lijk zouden stelen en daarna verkondigen, dat de Heer verrezen was, en daarom moest het graf verzegeld en bewaakt worden.

Alsof de leerlingen, die zich bedrogen waanden bij den dood van den Messias plotseling geneigd zouden zijn dit bedrog onder anderen te verspreiden, terwijl zij wisten, dat geen enkel voordeel, maar wel veel nadeel, foltering en dood hiervan het gevolg zoude wezen. Zij, die vreesachtige, ongeletterde lieden, arme visschers, zij zouden de wereld een waarheid willen opdringen, waar zij zelf geen begrip van hadden: de dooden verrijzen.

Hoe verheven is de eenvoud van het bijbelverhaal over de verrijzenis van Jezus. De herhaalde verzekering der vrouwen, die het graf ledig hadden gevonden en den engel hadden gezien, welke hun de verrijzenis verkondigde *ontstelden* de leerlingen slechts. Toen Petrus, toen Joannes, toen de tien apostelen gezien hadden, wilde Thomas nog niet gelooven. Eerst nadat Christus hun had gezegd: „Beschouwt mijn handen en voeten, ik ben het zelf; voelt en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij mij ziet hebben," waren zij allen overtuigd en van hun ongeloovigheid genezen. Herhaaldelijk is Christus na zijn dood verschenen aan zijn leerlingen, eenmaal aan meer dan vijf honderd. Zij zijn onze getuigen, dat de Heer werkelijk is verrezen. Zij ook hebben deze leer openlijk verkondigd kort na 's Heeren hemelvaart, toen hun vijanden, die Christus ter dood hadden gebracht, nog leefden; en luide durfden zij verklaren, dat allen die hen tegenspraken bedriegers waren en leugenaars, wier eenige getuigen de soldaten waren, die omgekocht werden door de oversten des volks en toen verklaarden, dat zij *gezien* hadden, terwijl zij *sliepen*. Petrus en Joannes werden gevangen genomen en hun werd geboden, ganschelijk niet te spreken, noch te leeren, in den naam van Jesus. Maar Petrus en Joannes antwoordden en zeiden tot hen: Oordeelt, of het recht is voor God, u veeleer, dan Gode te gehoorzamen. Want wij kunnen niet nalaten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben. En de oversten, verblind door nijd, moesten hen toch laten gaan om het volk dat geloofde, dat Christus werkelijk verrezen was, omdat dit bevestigd werd door ooggetuigen.

Feuilleton.

DE OBELISK VAN SINT PIETER.

II.

TE ROME.

Het was een klare, heldere nacht in 't midden van de Joodsche maand Nisan.*) Het zal ongeveer dertig jaar geleden zijn, dat het goddelijk Kind met Zijne Moeder en den heiligen voedstervader Jozef op zekeren dag voor het laatst de schaduw van den obelisk in het Egyptische Heliopolis voorbij getrokken waren. Herodes was dood, en zij konden uit de ballingschap van ettelijke jaren in een vreemd land naar Palestina terugkeeren.

Dertig jaren dus waren er sedert verstreken, het Kind was tot een man opgegroeid.

Klaar was de nacht, de bijna volle maan overgoot de aarde met rustig licht. Maar een zonderlinge treurigheid, een zacht geklaag scheen er door het luchtruim te varen. En de aanbrekende volgende dag......hoe vreemd, door en door droevig was hij! Hij werd al naargeestiger en somberder, en toen de zon in 't zenith moest staan, toen daalde er een allengs diepere duisternis, gelijk een rouwgordijn, van den hemel op de aarde. De vogels zwegen, de groote dieren begonnen te beven en verborgen zich, de menschen staarden naar den zwarten hemel en vroegen bang zich af: „Wat is er toch gebeurd?" en overal heerschte vrees, smart en droefenis. De wereld giste wel, dat er iets ontzettends voorviel, maar zij wist niet, dat op dit uur de Heer des hemels en der aarde, de zachtmoedigste en ootmoedigste Jezus, Gods eeniggeboren Zoon, in onuitsprekelijke foltering aan het kruis hing, ginds buiten Jerusalem, en worstelde met den dood.

Drie uren na den middag doorliep een lichte siddering en een gerommel de ingewanden der aarde: Jezus Christus had Zijn hoofd al stervende gebogen; de menschheid was verlost, hel en dood waren overwonnen.

Ook onder de obelisk, die verlaten, onbegrepen te midden van het Romeinsch geworden Heliopolis stond, bewoog de aarde zich. Zij golfde op en neer, het reusachtige steengevaarte trilde en gaf geluid — zou het omvervallen?

Neen, door een der voorzaten van Christus was de oblesk aan den toekomstigen Heiland van Israël gewijd: hij mocht nog niet te gronde gaan. Pharao en zijn volk sluimerden reeds lang in de graven, en de Egyptische zonnegod Phra, aan wien Pharao de zuil „in eeuwigheid" had toegewijd, was vergeten en verzonken. Het nieuwe geslacht, dat in de oude Egyptische hoofdstad krioelde, wist niet meer, wat de steen te beteekenen had. Hij, het groote gedenkteeken des Verlossers, moest ginds in het land van 't Oosten blijven, zoolang het Oude Verbond duurde. Nu was het voorhangsel des tempels gescheurd, het Nieuwe Verbond aangebroken; noch Palestina, noch Egypte zou het middelpunt worden. Reeds had Petrus, de visscher, van den Zoon Gods het bevel ontvangen, de lammeren en schapen te weiden en de broeders te versterken, reeds was in zijn hart de apostolische zucht om rond te zwerven en naar 't Westen, naar Rome te trekken, neergelegd, en de oude hoofdstad der wereld wachtte reeds op den Verlosser om Zijn nieuw Jerusalem te worden.

In diezelfde dagen liet Tiberius, de Romeinsche keizer, een lijst opmaken van alle gedenkteekenen van kunst, welke in het thans aan Rome toebehoorende Egypte aanwezig waren. Toen werd het vonnis geveld over den obelisk in Heliopolis: deze moest met andere werken naar Rome overgebracht worden.

In het zesde jaar na den dood van Christus werd het bevel ten uitvoer gebracht. Keizer Caligula zond een zeer groot schip met bouwmeesters en slaven over zee, de kolos werd met onbeschrijfelijk veel inspanning in touwen en ketting geslagen, vervolgens van zijn omvangrijk voetstuk getild en daarna op rollen naar den Nijl gebracht. Meer dan vijftienhonderd jaar had hij hier gestaan thans droeg het schip der veroveraars hem naar Rome.

Hier was de plaats reeds bepaald, welke hij voortaan zou innemen. Aan gene zijde van den Tiber, waar eerst slechts weinige huizen stonden, strekten zich prachtige tuinen uit. In het midden ervan lag een reusachtig effen gemaakt plein, omgeven door kolossale muren met zitplaatsen en loges voor de bezoekers. Het was een ronde schouwplaats, waar schitterende wedrennen gehouden werden. Caligula had die renbaan met alle denkbare pracht laten bouwen. Slechts één ding had er tot dusver aan ontbroken: een middelpunt van het uitgestrekte ron-

(*) Overeenkomende met de laatste helft van Maart en de eerste helft van April.

Het Pausfeest op St. Martin.

De 3de Maart zal voor St. Martin een onvergetelijke dag blijven. De Katholieken hebben feest gevierd, zooals zij zelven niet wisten, dat zij in staat waren. Vijftig jaar geleden en zelfs vijf en twintig jaar geleden zou zulk een feest onmogelijk geweest zijn. Nu is het uitstekend geslaagd. Het was een door en door Roomsch feest, in en buiten de kerk, en toch is er geen enkele andersdenkende door beleedigd geworden, integendeel, ook zij hebben in de vreugde gedeeld.

Zoodra de plechtige viering aan de gemeente bekend gemaakt was, beijverde zich iedereen het zijne er toe bij te dragen. De vraag naar geel vlaggedoek, en al wat maar doek was en geel, overtrof spoedig het aanbod. Hoe men er aan kwam, werd niet gevraagd, maar op tijd had ieder zijn vlag, geel en wit, en zijn cocarde klaar. Er was ook een illuminatie uitgeschreven, die al de vorigen moest overtreffen. En weer was eenieder in geestdrift ontstoken voor zijn transparant. Bordpapier was al dra niet meer te bekomen. Wie maar een letter teekenen en snijden kon, werd in den arm genomen om een transparant in orde te maken. Ook hier was men in tijds mee klaar.

Wat bleef die 3de Maart lang uit! En wat woei er al sinds week en dag een onbesuisde wind! Als daar geen rust in kwam vóór den grooten dag, kwam er niets van de verlichting, en dat moest toch het glanspunt worden.

Om 6 uur in den morgen kondigde een kanonschot aan, dat de langverwachte dag was aangebroken. De vlaggen werden geheschen en de opgewekte tonen van een cornet, begeleid door trommel en triangel, weerklonken door de stille straat. Het was de wijze: slot der Pius-Cantate van Joh. Verhulst. Wie den vorigen dag met zijn versiering niet was gereed gekomen of bang was, dat de nachtlucht zijn groen zou schaden, sloeg de handen aan het werk. Langzamerhand begonnen de buitenlui in Zondagskleeren, sommigen zelfs geheel in de Pauselijke kleuren gedost, naar de stad te stroomen. Een vreemdeling zou gedacht hebben, dat het Zondag was. Toen om 9 uur de plechtige Hoogmis begon, was de kerk te klein al de geloovigen en belangstellenden te bevatten. Als ooit het kleine gebouw een feestelijk aanzien had, dan was het dien dag.

Guirlandes van groen papier, waarin meer dan 1100 lichtgekleurde rozen staken, doorkruisten elkander in het ruim der kerk. Buiten tegen het front der kerk was een groote troffee aangebracht met het Pauselijk wapen. In de predikatie werd gewezen op de beteekenis van het Pausschap, de voorrechten door Christus er aan verbonden, waaronder ook de Onfeilbaarheid, op den invloed der Pausen op de bestaande vrijheden der volkeren en werd een schets gegeven van het roemvol Pontificaat van Leo XIII. Na de H. Mis werden door de geheele gemeente twee hymnen gezongen, waarvan eene op de wijze: Slot der Pius-Cantate, en een andere, bekende Engelsche hymne: „Full in the planting heart of Rome," waarvan vooral het driemaal herhaalde refrein: „God bless our Pope, the great, the good", geestdriftig gezongen werd.

Om ook de armen in de algemeene vreugde te doen deelen, was er in een der schoollokalen van het Convent, een maaltijd voor hen aangericht, waartoe op milde wijze door de ingezetenen was bijgedragen en waaraan ongeveer 70 armen deelnamen. Zij lieten het zich goed smaken en wezen ook de aangeboden sigaren niet af. Ook hier kwam het orkest de plechtigheid opluisteren. Na de plechtige vespers, die om 4 uur aanvingen, had een goed geslaagde uitvoering plaats van de „Hulde aan den Paus", muziek van v. Besouwen, woorden van Mutsaers.

Toen spoedde zich eenieder naar huis om zijn illuminatie in orde te brengen. En deze is buiten verwachting goed geslaagd. Kerk en pastorie, het Convent, ieder huis, waar een Katholiek woonde, al had het maar één raam, had zijn transparanten en lampions. Geen tekst op Primaatschap en Paus betrekking hebbend is ongebruikt gelaten, van „Thou art Peter," in Matthaeus XVI, tot „Feed my scheep," in Johannes XXI. Zoo eenvoudig en zoo weinig smaak getuigend, hoewel toch zoo goed gemeend, als sommigen, zoo smaakvol en schitterend waren weer anderen, die er meer ten koste aan hadden kunnen leggen. Eenieder was op de been om de verlichting in oogenschouw te nemen en de teksten te ontcijferen; zelfs die nooit of zelden hun deur uitkomen, vertoonden zich dien avond op straat.

Het vuurwerk, dat na 7 uur begon en bestond uit vuurpijlen, Romeinsche kaarsen, Bengaalsch vuur en draaiende zonnen, alles hier vervaardigd door den heer Rozea, was een waardig slot aan dit feest ter eere van onzen grooten Paus. Geen stoornis, geen ongeregeldheid, geen ongebondenheid bracht eenigen wanklank te weeg. Om 11 uur stierven de laatste toonen van muziek en zang in de stille avondlucht weg. Maar ofschoon die dag weer tot de vergetelheid behoort, de indrukken opgevangen zijn onuitwischbaar. Velen, die niet wisten wie de Paus is, weten het nu, en de blijken van liefde en trouw door de Katholieken van St. Martin op dezen feestdag gegeven, zijn een nieuw bewijs van den onverstoorbaren eerbied voor de Katholieke Kerk.

St. Eustatius.

Was het Pausfeest op het ons naburig St. Martin schitterend gevierd, niet minder enthousiastisch herdachten de katholieken van St Eustatius zulks eenige dagen later. Vroolijk wapperden van kerk, pastorie en alle katholieke huizen de hollandsche of pauselijke kleuren, menigeen had daarenboven nog met groen, bloem en eereboog zijn feestvreugde geuit. Het katholieke kerkje was smaakvol, artistiek versierd; slingers, vanen, wimpels en een schat van groen en bloemen. Ook de galerij der kerk had door kleurige slingers en lampions een feestelijk aanzien. Om 9 uur begon de plechtige Hoogmis. De Weledelgestrenge Heer, G. J. Van Grol, Gezaghebber, de Weled. Heer H. Elsman, griffier, en verscheidene andere notabelen waren tegenwoordig. Na Hoogmis, feestpreek en *Te Deum*, werd vol enthousiasme het bekende lied „God bless the Pope" aangeheven. Jong en oud zong mede, 't was treffend. Tegen half 12 was de katholieke school opgepropt met kinderen. Geestdriftig galmden wederom die jeugdige stemmen het pauslied uit, tractatie van koek en wijn verhoogden de feestvreugde bij het jonge volkje. Ook de arme melaatschen waren niet vergeten. Een heerlijk diner was hun door den ijverigen opzichter I. Leispier bereid, een bezoek van den Pastoor en Zusters en het zingen van de Pausliederen deden hun althans voor eenige oogenblikken hun lijden vergeten. In den avond om 7 uur was het kerkje wederom met roomsch en onroomsch meer dan bezet. Onder het plechtig Lof werden door den Eerw. Pastoor nog eenige toepasselijke woorden gesproken over den Paus als opvolger van St. Petrus en Stedehouder van Christus. Over den zang van het dameskoor was slechts één roep van lof. Het glanspunt echter van den dag was de verlichting van vele huizen en vooral van kerk, school en pastorie met transparanten en lampions. Nauwelijks was de verlichting ontstoken of een vuurpijl snorde het luchtruim in onder het luid gejubel van geheel de bevolking van St. Eustatius. Bengaalsch vuur, Romeinsche kaarsen, vuurpijlen wisselden elkander af, nooit had men zoo iets fantastisch gezien. De Weled. Heer Rozea van St. Martin heeft eer van zijn belangloos werk gehad.

En zoo is wederom dien dag vervlogen, door velen met zulk een verlangen te gemoet gezien. Slechts een enkele wanklank werd vernomen; door het beleid en tactvol optreden van den Gezaghebber werd zulks echter spoedig gesust. Overigens was het een waar katholiek volksfeest, zooals St. Eustatius nog nooit had gezien. Aan de kleine katholieke parochie van St. Eustatius alle eer.

Waarom de Boeren niet op Curaçao zijn gekomen.

Eenige maanden geleden lazen wij in de hollandsche bladen, dat een Boeren-familie uit Nederland naar Curaçao zou vertrekken om te beproeven of ons eiland voor hen geschikt was. De Boeren echter kwamen niet. Geen wonder! De prachtige voorwaarden, hun elders aangeboden kunnen wij nooit vervullen. Zoo lezen wij in *Le Temps*:

De heer Echaurren, vroeger lid van de Volksvertegenwoordiging in Chili, en thans consul-generaal van de Chileenscge regeering in Europa, heeft aan een vertegenwoordiger van „Le Temps" eenige interessante mededeelingen gedaan over de voorwaarden, die de Chileensche regeering officieel heeft bekend gemaakt, waarop landerijen in Chili zouden worden aangeboden aan Boeren, die Zuid-Afrika zouden willen verlaten.

Ieder familiehoofd zal 70 hectaren land ontvangen en voor ieder kind 40 hectaren meer. Men zal hun gratis verschaffen materialen om hun woningen te bouwen, landbouwgereedschappen en de middelen van bestaan, of 150 franks Chileensch geld, benevens geneesmiddelen gedurende het geheele eerste jaar hunner vestiging.

De landerijen zijn reeds van bosch gezuiverd, en gereed om bebouwd te worden; zij zijn gelegen in de provincies Valdivia en Cautin, in het land der Araucaniërs, een Indianenstam.

Het is het vruchtbaarst gebied van Chili. Er zijn reeds spoorwegen in de havens Valdivia en Baja-Imperial. De landstreek doet denken aan Zwitserland en Savoye.

De heer Echaurren is reeds in onderhandeling getreden met de Boerengedelegeerden in Europa, en zal ook president Kruger bezoeken, om hem officieel het aanbod zijner regeering te doen.

De Chileensche regeering zou ook bij Engeland stappen doen om toestemming te verkrijgen voor deze philantropische daad, namelijk om vergunning te erlangen voor de krijgsgevangen Boeren en hun familiën de de concentratiekampen te verlaten

---

de veld. Hiertoe werd de obelisk van Heliopolis uitverkoren.

Met onnoemelijk veel moeite werd hij opgesteld. De keizer met zijn hof was er bij tegenwoordig; half Rome had, in feestgewaad gedost, om de renbaan plaats genomen.

En toen eindelijk het steenen gevaarte stond en hoog in de lucht stak, toen wenkte de jonge, bleeke keizer met zijn blanke hand, en alles zweeg vol eerbied. En hij sprak: „Aan den goddelijken Augustus, aan den eersten imperator der eeuwige stad, die den aardbol aan haar onderdanig gemaakt en vrede aan de heele wereld geschonken heeft —aan de godheid van keizer Augustus, onzen voorganger, zijt gij toegewijd in eeuwigheid!"

„In eeuwigheid!" zoo juichte het volk, terwijl luidruchtige muziek inviel.

En evenals voor zeventienhonderd jaar, toen Pharao deze zuil voor eeuwig aan den zonnegod Phra had toegewijd, de hel van blijdschap opsprong, omdat in plaats van den levenden God, diens schepping, de zon, werd aanbeden, zoo schreeuwde ook thans in woeste, satanische uitgelatenheid de booze geest in den afgrond het uit in luid gejubel, omdat voortaan in plaats van God een mensch, de keizer zou worden aanbeden.

„Ha!" kreet hij in toomelooze bespotting en grinnekend van leedvermaak, „de vergoddelijking van den mensch...... dat brengt mij nog veel meer zielen aan, dan die der natuur,— Sta, zuil, sta in eeuwigheid — want gij zijt mij toegewijd, gij behoort mij toe! En gij zult er getuige van zijn, wat ik uit den vergoddelijkten mensch weet te maken! Gij zult er getuige van zijn, hoe ik aan uw voet die paar aanhangers van den Gekruiste van den aardbodem verdelg; en gij zult hier, in het middelpunt der wereld, in Rome blijven staan als een teeken, dat ik, Satan, de heer en meester ben van de aarde!"

Beneden aan den Tiber lag een huisje, waarbinnen eenige personen vergaderd waren: de heer des huizes, een man met sterk sprekende Oostersche trekken, zijn echtgenoote, twee dochters en drie zonen, alsmede de vier andere mannen en eenige vrouwen, eveneens met een Joodsch uiterlijk.

De heldere maan straalde in den openstaanden voorhof en bescheen de aanwezigen met een eigenaardig licht. Zij allen hadden staande met halfluide stem een psalm gezongen, terwijl zij de handen eerbiedig ten hemel hieven — een onuitsprekelijke vrede en diepe godsvrucht lag over allen uitgespreid. Alsnu teekende de heer des huizes zich met een groot kruis, van het voorhoofd tot op de borst en van den linkerschouder tot den rechter. Daarna stonden zij van tafel op.

Wij bevinden ons in eene christelijke familie, waarde lezer,

Hoewel het pas zes jaren geleden was, sedert Christus de Heer te Jeruzalem aan 't kruishout stierf, bezat Rome toch al reeds eenige Christenen binnen zijne muren. Hoe zich dat heeft toegedragen, kan men vernemen uit de Handelingen der Apostelen, waar geschreven staat, dat er onder de toehoorders van den H. Petrus bij diens prediking op het eerste Pinksterfeest van het jaar 34 ook Romeinen (Joden) geweest waren. Dat had men ook kunnen opmaken uit de gesprekken van den heer des huizes en zijne vrienden op dezen avond. Want evenals bijna elken avond, wisten zij ook nu weer te vertellen van die indrukkende predikatie, en hoe zich daarna drie duizend Joden lieten doopen; van den aanblik der heilige apostelen, bijzonderlijk van het uiterlijk des heiligen Petrus en hoe hij beloofd had, de leerlingen van Christus in Rome te bezoeken.

Met gespannen oplettendheid luisterde elkeen naar dit verhaal. En vooral toen Elias, de oudste, vertelde, hoe hij, zes jaar, geleden, den Zaligmaker zelven gezien had, toen Christus, gevolgd door zijn discipelen, naar den tempel opging, en hoe hij met eerbied en verbazing vervuld werd, als hij Hem zag en Zijn stem hoorde, toen hielden allen den adem in en de oogen van de jongekinderen des huizes hingen als gloeiende kolen aan de lippen van den spreker.

Nog een gemeenschappelijk zegengebed, en toen scheidde men en werd het weldra rustig in dat huis. Maar de vader des huisgezins stond nog lang naar den obelisk buiten te staren, welks spits donker tegen den helderen nachtelijken hemel afstak. Wellicht dacht hij aan de tijden van Mozes, die deze zuil gezien hadden.

„Wat al zult gij nog [illegible]schouwen, overoud steengevaarte?" mompelde hij. „Zult gij den dag zien, waarop het Kruis van Christus over heel de wereld zal hebben gezegepraald?" Hij bevroedde niet, wat hij 't zelf nog aan den voet van den obelisk zou beleven.

(*Wordt vervolgd.*)

om zich in te schepen op booten, door de Chileensche regeering daarvoor beschikbaar gesteld, en van alle wenschelijke geriefelijkheden voorzien.

De hollandsche bladen berichten nu, dat er een groote menigte Boeren uit Nederland naar Chili vertrekken.

De emigranten ontvangen volgens contract behalve vrijen overtocht met hun gezin en vrij bagage van Nederland naar Chili, onmiddellijk na aankomst aldaar van de Chileensche Regeering, met 70 hectaren grond als geschenk, als voorschot een woning, twee trekossen, twee melkkoeien, een Amerikaansche ploeg en andere landbouwwerktuigen plus een kleine geldelijke maandelijksche toelage gedurende één jaar. Van dit voorschot moet eerst bij het begin van het vierde jaar der vestiging van den kolonist in Chili een vijfde gedeelte terugbetaald worden. Verder wordt elk daaropvolgend jaar telkens een vijfde gedeelte, tot de geheele schuld gedelgd is, afgelost. Na 6 jaar op zijn hem aangewezen grond vertoefd te hebben, wordt de kolonist gratis eigenaar van dien grond.

KOLONISATIE VAN St. EUSTATIUS.

De oogst is geheel mislukt op Curaçao, grootendeels op Aruba en Bonaire. Er bestaat geen vooruitzicht, dat de uitgedroogde grond nog eenig voedsel voor de buitenbevolking zal opbrengen. Werk is er niet of weinig. Schaarschte van levensmiddelen, nijpend gebrek staat voor de deur. Spoedig zal het grootste gedeelte der bevolking van de buitendistricten ten laste komen der openbare milddadigheid. Velen zullen in Suriname werk en brood gaan zoeken, maar er zeker hun dood vinden. In hun eigen kolonie kunnen zij echter zeer goed hun werkkrachten besteden, brood vinden en hun leven behouden.

St. Eustatius is het meest vruchtbare eiland der kolonie, zóó op één eiland, dan is zeer zeker daar de landbouw mogelijk.

Daar liggen uitgestrekte terreinen aan het Gouvernement behoorend, onbebouwd en onontgonnen. Op St. Eustatius ontbreekt het aan werkkrachten; de redenen hiervan kunnen buiten bespreking blijven. Daar bestaan alle vooruitzichten op een goeden oogst, wijl regen zelden op zich laat wachten.

Zoo ooit dan biedt zich juist nu de gelegenheid aan om het minst bevolkte eiland door de meer bevolkte eilanden te koloniseeren, vruchtbaar en productief te maken door bijv. de armste en tegelijkertijd meest oppassende familieën uit de verschillende buitendistricten, een vrijen overtocht aan te bieden naar St. Eustatius, hun daar een terrein ter ontginning en bebouwing af te staan, desnoods hen in de eerste weken geldelijk of met levensmiddelen te ondersteunen en bij gebleken goeden uitslag de bebouwde terreinen tegen betaling van een later te bepalen huurprijs af te staan.

Hoe spoediger dit welgemeend plan indien praktisch uitvoerbaar gebleken, uitgevoerd wordt, des te beter. Ieder uitstel is ten nadeele der arme bevolking en ten nadeele der Gouvernementskas.

Woningen behoeven voor de immigranten niet in orde gemaakt te worden. Hout en andere ingredienten zijn in overvloed op St. Eustatius aanwezig om binnen weinige dagen een geschikte woning te bouwen. Wanneer de enkele Boeren-families, waarvan indertijd sprake was, dat zij naar St. Eustatius en andere eilanden zouden immigreeren, aan hun plan gevolg hadden gegeven, zouden zij ongetwijfeld van alle kanten geholpen zijn geworden. Dat nu aan *eigen volk* niet geweigerd worde, wat aan *vreemdelingen* zou toegestaan zijn.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. de bij Gouvernements-beschikking, dd. 20 Augustus 1902, N°. 626, vastgestelde quarantaine tegen schepen, komende van Barbados, opgeheven.

2°. bepaald, dat schepen, komende van Trinidad, Margarita of Venezuelaansche havens beoosten La Guaira, door den Stadsgeneesheer zullen worden onderzocht, alvorens communicatie met den wal te mogen hebben.

3°. zijn tot leden van den Geneeskundigen Raad, onder voorzitterschap van den Stadsgeneesheer, voor den tijd van één jaar, benoemd de volgende Heeren:

G. A. L. Ferguson, gep. Officier van gezondheid 1ste klasse; Dr. H. A. de Casseres, geneeskundige; T. J. C. Buys, Militair Apotheker; Mr. Ph. F. de Haseth Evertsz, rechtsgeleerde, als leden en Dr. J. P. Evertsz Hz., geneeskundige en J. H. M. Ellis, officier van gezondheid 2de klasse, als leden plaatsvervangers.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Juliana Alberto, Pieternela Valentin, Leonsito Conrados, Saturio Gonzalez, Memetey Garerse, Leonora Gentje, Pablo Hernandez, Nelly Marthen, Eduardo Jesurun, Josefina Kubiuck, Emilia Santiago, Emilio Reinhard (2), G. Schotborg para Juan Willems.

Aangeteekende stukken:

N. Rijff (2), G. A. L. Ferguson.

Niet voor verzending vatbaar een briefkaart geadresseerd aan: Cecilia Elizando (ubi?) en twee drukwerken aan: Cristobal A. Raven, Bonaire, Lorenzo Oduber, Aruba.

Rijtuigbelasting.

De Commissie, bedoeld bij art. 3 der verordening op de heffing van eene belasting op het houden van rijtuigen (P. B. 1899 No. 5), maakt bekend, dat zij zitting zal houden ter Administratie van financiën op *Woensdag, den 15n. April a. s.* en op *Woensdag, den 22n. April daaropvolgende, telkens des voormiddags van negen tot tien uur*, ten einde de bezwaren te hooren van hen, die vermeenen voor het jaar 1903 ten onrechte of voor eene te hooge som te zijn aangeslahen en daarop te beslissen.

De leeszaal.

Maandagavond ll. klokslag zeven uur had de plechtige opening plaats van de nieuwe leeszaal der „Cur. Maatschappij."

Met zeer veel genoegen hebben wij gevolg gegeven aan de vriendelijke uitnoodiging van het Bestuur om bij deze plechtigheid tegenwoordig te willen zijn.

Door inschikkelijkheid van den heer Selhorst kon er van het oude ijkkantoor een kamer worden ingeruimd, welke thans allergezelligst ingericht, tot leeszaal is bestemd. Een werkelijk reeds prachtig begin. In de openingsrede wees de H. E. G. Heer Gouverneur, die door het Bestuur verzocht was deze plechtigheid te verrichten, er op, dat de leden hier theorie en praktijk vereenigd zouden vinden, omdat in de bibliotheek, reeds rijk voorzien, niet slechts een schat van theoretische werken werd aangetroffen, maar ook eene groote verscheidenheid van tijdschriften en vakbladen op de leestafel waren gelegd, waardoor het mogelijk was mannen der praktijk over hun bevindingen te hooren spreken. Hun praktische ondervinding zou onze leermeesteres zijn.

De heer Chapman, ondervoorzitter, bracht dank aan den H. E. G. heer Gouverneur en aan de leden en meende er eens op te mogen wijzen, hoeveel arbeid het bestuur zich getroost had om wederom dit werk tot stand te brengen. De opkomst der leden bewees, dat het bestuur in den geest der leden had gewerkt. Spreker hoopte, dat dit zoo blijven mocht. Wat de nu geopende leeszaal betrof, wenschte hij, dat deze zaal ook een aantrekkingspunt zou zijn voor de leden, om meermalen samen te komen en de belangen der maatschappij te bespreken, tot onderlingen steun en voorlichting.

Wij wenschen der Cur. Maatschappij geluk met dit nieuwe succés. De nieuwe leeszaal ziet er aanlokkelijk genoeg uit. Maandagavond was het er echt gezellig. Mogen dergelijke avonden in 't vervolg meermalen voorkomen en de leden trouw de keur van boeken, brochures en tijdschriften raadplegen.

Voor zoover wij vernomen hebben, wordt de catalogus zeer handig ingericht, zoodat men den klapper slechts behoeft open te slaan om alles, wat betrekking heeft op het onderwerp, dat men bestudeeren wil, bijeen te vinden. Wij zullen dankbaar gebruik maken van het verlof ons goedgunstig door het bestuur gegeven om de boeken in te zien.

Koloniale Raad.

Dinsdagavond a. s. zal er vergadering zijn van den Kolonialen Raad, in welke vergadering ook zal behandeld worden een nieuw „Ontwerp-Verordening tot wijziging der Koloniale verordening, houdende vaststelling van reglementen op het verleenen van pensioenen aan burgerlijke ambtenaren in de kolonie Curaçao en aan hunne weduwen en weezen." Door deze wijziging zal er overeenstemming komen tusschen de Koloniale wettelijke regelingen onderling, en tusschen deze en die van het Moederland. Volgens de vigeerende koloniale verordening wordt de aanspraak op pensioen verloren en het genot daarvan geschorst door veroordeeling tot lijf- en onteerende straf. Thans stelt de Gouverneur voor om dit ook te laten volgen op gewone gevangenisstraf van drie maanden of hooger en ten aanzien van hem (haar), die zijne (hare) straf ondergaat of zich door de vlucht aan de tenuitvoerlegging van het vonnis onttrekt, den Gouverneur de bevoegdheid te geven om:

1°. gedurende dien tijd over het pensioen van den (de) veroordeelde te beschikken ten behoeve van zijne vrouw, van zijne (hare) minderjarige afstammelingen in de rechte linie, of van zijne (hare) bloedverwanten in de opgaande linie;

2°. voor zoover van de sub. 1°. bedoelde bevoegdheid geen gebruik wordt gemaakt, hem (haar), die uit de gevangenis is outslagen in het genot te stellen van eene uitkeering tot een bedrag, dat de helft van het jaarlijksch bedrag van het pensioen niet te boven gaat."

Hanengevecht op St. Martin.

Uit een ingezonden stuk in *De Vrijmoedige* bemerken wij, dat een zekere Redgauntlet erg boos is op ons om al hetgeen wij schreven over *Hanengevecht* en *Obeah*. De man schijnt echter te denken, dat de slechtste argumenten de beste zijn. Wij *veronderstelden* slechts, dat het hanengevecht niet op St. Martin, zooals op de andere eilanden, verboden was, maar het blijkt nu duidelijk, dat er daar wel degelijk verlof wordt gegeven; twee politieagenten komen zelfs bij dit wreed spelletje de orde handhaven.

Een juist begrip, welke zedelijkheid gevorderd wordt voor mannen, die de openbare orde moeten bewaren, krijgen wij ook niet uit dat geschrijf.

„Den reinen is alles rein", schijnt hier te moeten beteekenen, dat de obeahmannen geen kwaad zien in hun bijgeloovigheid en dit niet als zoodanig beschouwen. Wat de metaphysica hierbij te maken heeft? Och, om achterlijke kwaadaardigheid te bedekken!

Gevallen regen.

van 1 — 6 Maart	....	0,5 mM.
van 7 — 13 „	....	9 mM.
van 14 — 20 „	....	0 mM.
van 21 — 27 „	....	0 mM.
van 28 — 31 „	....	0 mM.
Totaal		9,5 mM.

Kerkelijke berichten.

Gisteren in den namiddag omstreeks 4 uur is in het St. Elizabetsgasthuis overleden de Eerw. Zuster Gabriela, in de wereld Mejuffrouw Anna Maria Theresia Mallens.

De Eerw. Zuster Gabriela is den 29sten Juli 1841 te Tilburg geboren, heeft hare intrede gedaan in het Gasthuis van Breda den 8sten Juli 1865, geprofest den 24sten Maart 1867 en is op Curaçao gekomen den 10den Aug. 1867.

Zij, die steeds de engel van troost was voor vele stervenden, mocht den troost smaken te sterven op den sterfdag des Heeren, haren lijdenden Verlosser, haar kracht en steun gedurende geheel haar opgeofferd leven, bron harer gelukzaligheid nu, alle eeuwen door.

Zij is gestorven op haar kruis, te midden harer heldhaftige bediening, maar zeer zeker ook om glorierijk het eeuwig feest der opstanding te vieren. Hedenmiddag wordt zij begraven.

R. I. P.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

Francia y Venezuela.— En ambas naciones obtuvo el Dr. P. A. Noblat, residente en Puerto Cabello, su honorífico título. He aquí un certificado procedente de tan respetable autoridad:

„Doctor P. A. Noblat, médico cirujano de la Universidad de Paris y de la ilustre Universidad Central de Venezuela, certifico que:

„He usado con mucha frecuencia la Emulsión de aceite de hígado de bacalao con hipofitos de cal y sosa preparada por los señores Scott y Bowne, entre las personas débiles que sufren afecciones de las vías respitorias, ó que padecen de escrófula raquitismo, etc., obteniendo siempre los resultados más satisfactorios con la aplicación de tan exelente reconstituyente.

Me es grato, por tanto, dar la presente declaración.

Buitenland.

Frankrijk. — De Zusters schijnen toch nog ergens goed voor te zijn: Op IJsland bestaat een ziekenhuis voor Fransche visschers en daarheen zijn nu Zusters gezonden, *door de regeering zelve aangezocht.*

— *La Patrie* meldt, dat de gemeenteraad van Bonifacio in zijn geheel ontslag zal nemen als een protest tegen het verdrijven der Zusters uit die gemeente.

Turkije. — Reuter meldt uit Constantinopel, dat de botsing, die den 3en Maart heeft plaats gehad tusschen een bende opstandelingen en een afdeeling Turksche troepen, bij het meer Presba in het wilajet Monasrir, veel ernstiger geweest is dan de officieele berichten laten vermoeden.

De opstandelingen hadden zich verschanst in de dorpskerk te Loeboino, en verdedigden zich den geheelen nacht tegen de Turksche soldaten. Toen deze laatste versterking ontvingen, kwamen de bewoners van den omtrek de opstandelingen te hulp, en de troepen geraakten tusschen twee vuren. Het gevolg was, dat de belegerden uit de kerk wisten te ontsnappen, een gewonde en een doode meevoerend. Zij namen de wijk naar het gebergte, en een 70tal jonge boeren voegden zich daar bij hen.

Het verlies van de Turken was vrij zwaar: zeven dooden, onder wie een majoor.

— Het Russische gezantschap te Constantinopel heeft bij de Porte bezwaar ingebracht tegen het plan van uitsluitend Duitsche officieren te gebruiken voor de reorganisatie van de gendarmerie in Macedonië; het heeft aanbevolen daarvoor officieren te bezigen van onzijdige staten, zooals België en Nederland. Twee Duitsche officieren, thans in Turkschen dienst, die reeds benoemd zijn, vertrekken in het laatst van de week om zich te vervoegen bij den inspecteur-generaal te Ueskub.

Zuid-Afrika. — Austen Chamberlain heeft in het Engelsche Parlement meegedeeld, dat nog een dertigtal krijgsgevangen Boeren op Ceylon den eed of verklaring van trouw weigeren af te leggen. Zoodra zij er toe overgaan, zullen zij met de eerste gelegenheid naar Zuid-Afrika teruggebracht worden.

Twintig krijgsgevangenen zouden op eigen verzoek van Ceylon naar Java gezonden zijn, maar op het laatste oogenblik wilden zij niet vertrekken, omdat zekere Tremlett, dien men voor een opstandeling hield, moest achterblijven. Daarna bleek, dat Tremlett het Transvaalsche burgerrecht verkregen had; men is dus niet voornemens, hem te vervolgen.

Amerika.— Maandagavond 9 Maart is een trein, voornamelijk bestaande uit met petroleum gevuld wagens, in de nabijheid van Olean in den staat New-York, in tweeën gebroken. De beide gedeelten kwamen met elkaar in botsing; er volgde een ontploffing en de vlammen omringden de menschen, die zich langs de spoorbanen bevonden. Er werden veertien lijken gevonden. Men gelooft, dat 25 menschen omgekomen zijn en meer dan 40 brandwonden hebben gekregen.

Uit een telegram uit New-York aan de Parijsche *Herald* blijkt, dat de goederentrein een helling afreed, toen de koppeling brak tusschen twee van de wagens.

Het eerste gedeelte van den trein reed met plotseling versnelde vaart verder, maar bij de brug over Olean Creek wist men het remtoestel in werking te brengen; dit had echter ten gevolge, dat het achterste stuk, dat nu uit zichzelf de helling afgegleden was, tegen het voorste aanbotste. De schok was vreeselijk, en de tankwagens vlogen bijna onmiddellijk in brand. Eenige oogenblikken later had een hevige ontploffing plaats, de stukken ijzer vlogen tot op honderden meters afstands en de vlammen spoten naar alle kanten uit.

De brand verminderde echter en scheen gedoofd te zijn na een paar uren. Op dat oogenblik waren honderden nieuwsgierigen onvoorzichtig genoeg geweest, den brand van dicht bij te gaan bekijken, toen onverwachts een nieuwe ontploffing plaats had. De vlammende petroleum stroomde den spoordijk af en een regen van stukken ijzer kwam op de menschen neer. De menigte vluchtte naar alle kanten uiteen, sommigen sprongen brandende in de rivier. Het juiste aantal slachtoffers is nog niet bekend, maar een vijftigtal zwaar gewonden, voor een groot deel kinderen, is in de naburige huizen opgenomen.

Engeland. — De cijfers van de oorlogsbegrooting over het aanstaande jaar zijn gepubliceerd. De geheele begrooting bedraagt $ 34,245,000 (411 millioen gulden) waarvan £ 29,745,000 voor gewone en £ 4.500,000 voor buitengewone uitgaven.

Voor Zuid-Afrika is onder de buitengewone uitgaven uitgetrokken £ 2 millioen voor schadeloosstellingen (het betalen van door officieren geteekende requisitiebewijzen) en £ 2 millioen voor diverse uitgaven. Somaliland zal 2½ millioen eischen en China een gelijke som.

Het vorig jaar beliep de oorlogsbegrooting bij de £ 70 millioen of 840 millioen gulden.

— De begrooting voor de oorlogsmarine wijst een algemeen totaal aan van £ 35,826,841, welk bedrag met dat der vorige begrooting vergeleken, een vermeerdering met ruim £ 3 millioen beteekent, hoofdzakelijk voor aanbouw van nieuwe schepen en uitgaven voor herstel en onderhoud. Op het werkplan is o. m. opgenomen het maken van een aanvang met den bouw van drie nieuwe slagschepen, vier eerste klasse kruisers, drie gepantserde kruisers, vier verkenners, vijftien torpedo-verniele rs en tien onderzeesche booten.

Het aantal officieren en manschappen is vastgesteld op 127,109, dat is 4600, meer dan het aanwezige getal.

— In het Noord Westen van Canada, in de vallei van Saskatchewan gaan de altijd ondernemende Engelschen een nieuwe kolonie stichten. De eerste verzameling emigranten ten getale van 2000 is reeds scheep gegaan. Vijftig zoons van Anglicaansche geestelijken, 5 pairs van Engeland, 6 doctoren en 1 priester vergezellen hen.

Medegenomen werden 10.000 tenten en een groot aantal dekens. In de maand Juni zullen nog 2000 emigranten scheep gaan en in den loop van het volgende jaar 10.000. Drie nieuwe steden: Preston, Barrivain en Lloydsville genaamd, zullen gesticht worden.

Zou hier geen navolgenswaardig voorbeeld gegeven worden voor Nederland?

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas	Zulia
Vertrekt van New-York	April 4	April 11	April 18	April 25	Mei 2	Mei 9
Komt aan te San Juan	9		23		7	
Vertrekt van „	10		24		8	
Doet Curaçao aan	12		26		10	
Komt aan te La Guaira	13	18	27	Mei 2	11	16
Vertrekt van „	15	19	29	3	13	17
Komt aan te Pto. Cabello	16		30		14	
Vertrekt van „	17		Mei 1		15	
Komt aan te Curaçao	18	20	2	4	16	18
Vertrekt van „	20	26	4	10	18	24
Doet La Guaira aan		27				25
„ San Juan „	22		9		20	
Komt aan te New-York	27	Mei 4	11	Mei 11	25	Juni 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zuia
Vertrekt van Curaçao	April 13	April 20	Aptil 27	Mei 4	Mei 11	Mei 18
Komt aan te Maracaibo	14	21	28	5	12	19
Vertrekt van „	17	25	Mei 1	9	15	23
Komt aan te Curaçao	18	26	2	10	16	24